

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 192067 19 Rev
Banjaluka: 26.6.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanja Bundalo, predsjednik vijeća, Senad Tica i Gorjana Popadić, član vijeća, u pravnoj stvari tužitelja d.o.o. „V.“, Ulica ..., Banjaluka, koga zastupa punomoćnik advokat M.B., B., protiv tužene „S.“ a.d., B., koju zastupaju punomoćnici advokati M.P., S.G. i S.J. iz Zajedničke advokatske kancelarije „P.“, B., radi naknade štete, vrijednost predmeta spora 2.530.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 192067 18 Gž od 24.1.2019. godine, na sjednici održanoj 26.6.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova postupka u iznosu od 4.387,50 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 192067 17 P 2 od 7.3.2018. godine, obavezana je tužena da tužitelju na ime naknade materijalne štete zbog izgubljene zarade, isplati iznos od 2.323.737,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 4.12.2007. godine do isplate, te da mu na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 40.092,75 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 7.3.2018. godine do isplate (stav 1. i 3.).

Odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim traži da se obaveže tužena da mu na ime naknade materijalne štete zbog smanjenja vrijednosti vozila, isplati iznos od 290.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 4.12.2007. godine do isplate, te u dijelu zahtjeva za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa od 40.092,75 KM (stav 2. i 4.).

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 192067 18 Gž od 24.1.2019. godine, usvojena je žalba tužene i preinačena prvostepena presuda u dosuđujućem dijelu (stav 1.), tako što je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja da se obaveže tužena da mu na ime naknade materijalne štete zbog izgubljene zarade, isplati iznos od 2.323.737,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 4.12.2007. godine do isplate, slijedom čega je preinačena i odluka o troškovima postupka, tako što je odbijen zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 40.092,75 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 7.3.2018. godine do isplate.

Djelimično je usvojen zahtjev tužene za naknadu troškova postupka i obavezan tužitelj da joj isplati iznos od 45.138,60 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja prepisa presude, dok je preko dosuđenog iznosa taj zahtjev odbijen.

Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka na ime pristupa na raspravu održanu pred drugostepenim sudom dana 24.1.2019. godine u iznosu od 2.925,00 KM, kao i zahtjev za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 4.387,50 KM.

Tužitelj revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se pobijana odluka preinači i potvrdi prvostepena presuda u dosuđujućem dijelu ili da se ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tužena u odgovoru predlaže da se revizija odbije, a tužitelj obaveže na naknadu troškova na ime sastava odgovora u iznosu od 4.387,50 KM.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora, kada je u pitanju odlučivanje o reviziji, jeste zahtjev tužitelja da mu tužena na ime naknade materijalne štete zbog izgubljene zarade, isplati iznos od 2.323.737,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 4.12.2007. godine do isplate.

Tokom postupka prvostepeni sud nalazi utvrđenim sljedeće bitne činjenice:

da je prednik tužene („Z.k. b.“ a.d. B.), kao davalac kredita, sa d.o.o. „M.C.“ B., kao korisnikom kredita, zaključio 16.8.2002. godine ugovor o kreditu broj: 151-93-1156-7, ovjeren 21.8.2002. godine kod suda pod brojem Ov- 13820/02; da je prvostepeni sud donio 4.9.2002. godine rješenje broj: Ip-1238/02 o određivanju ručne zaloge u korist davaoca kredita, na osnovu zajedničkog sporazuma sa korisnikom kredita, između ostalog i na „*mašini za duvanje plastike, proizvođač „SIAPI“ SRL, fabrički broj: 0330995066, godina proizvodnje 2000, komada 1, zemlja proizvodnje Italija, procjenjene vrijednosti 787.000,00 KM*“, s tim da založene stvari ostaju kod dužnika na daljem korišćenju i čuvanju, ali bez prava raspolaganja i uz obavezu da ih preda povjeriocu na njegov zahtjev;

da je korisnik kredita d.o.o M.C. B., kao prodavac, sa tužiteljem iz ove parnice, kao kupcem, zaključio 13.7.2004. godine pismeni kupoprodajni ugovor kojim mu je, između ostalog, prodao i „*mašinu za duvanje boca SIAPI, 1 komad, sve za cijenu od 35.000,00 KM, koji ugovor je u ime prodavca potpisao direktor M.D., a u ime kupca direktor M.Đ.; da je u članu 3. ugovoreno da prodavac garantuje kupcu da na prodatim stvarima postoji njegovo isključivo vlasništvo i da nema tereta ili bilo kakvog prava trećeg lica koje bi isključivalo, umanjivalo ili ograničavalo prava kupca;*

da je prednik tužene („Z.k.b.“ a.d. B.) podnio 31.8.2004. godine prijedlog za izvršenje protiv izvršenika d.o.o M.C. B., popisom, procjenom i prodajom pokretnih stvari iz rješenja o ručnoj zalozi broj: Ip-1238/02 od 4.9.2002. godine, te postavio zahtjev za izdavanje privremene mjere oduzimanjem pokretnih stvari od izvršenika iz njegovog proizvodnog pogona na T. i njihovo deponovanje i čuvanje kod trećeg lica (a.d. V.B.), koji prijedlog za izvršenje je usvojen rješenjem broj: Ip- 1126/04 od 25.2.2005. godine;

da je kod Ministarstva ... BiH - Registar zaloga, pod brojem A-20050404-35 sa 4.4.2005. godine i istekom registracije sa 4.4.2006. godine (sa daljim produženjima rok ističe u aprilu 2018. godine), u korist povjerioca „Z.k.b.“ a.d. B. (prednik tužene) na teret dužnika d.o.o. M.C.B.,

upisana zaloga, između ostalog, i na mašini za duvanje plastike, tip EA 45 100, kapacitet 3500 flaša na sat od 2 litre, proizvođač „SIAPI“ SRL, fabrički broj: 0330995066, godina proizvodnje 1995, komada 1, zemlja proizvodnje Italija, procjenjene vrijednosti 787.000,00 KM;

da je prvostepeni sud rješenjem broj: Ip- 1126/04 od 7.7.2005. godine usvojio privremenu mjeru protiv izvršenika d.o.o. M.C.B. i d.o.o. „V.“ B. (očigledno se radilo o grešci kod označenja imena jer je u pitanju d.o.o. „V.“), kojom im je zabranio otuđenje, između ostalog, i mašine za duvanje plastike, proizvođač „SIAPI“ SRL, fabrički broj: 0330995066, godina proizvodnje 2000, komada 1, zemlja proizvodnje Italija, procjenjene vrijednosti 787.000,00 KM;

da je prvostepeni sud rješenjem broj: Ip-1126/04 od 21.9.2007. godine, usvojio prigovor izjavljen od strane d.o.o. „V.“ B. te je u odnosu na njega van snage stavio rješenje o određivanju privremene mjere broj: Ip-1126/04 od 25.2.2005. godine i ukinuo sve sprovedene izvršne radnje (kako proizilazi iz obrazloženja jer je nalazom vještaka mašinske struke dr D.I. dipl. maš. ing., utvrđeno da se kod ovog izvršenika nalazi mašina proizvedena 1995. godine, a ne mašina iz 2000. godine);

da je preduzeće „S.“ izdalo potvrdu (prevedena od strane sudskog tumača M.S. dana 9.3.2009. godine u dnevniku broj: 33/09), iz čije sadržine proizilazi da je proizvela mašinu tipa EA 45 100 - mašina za duvanje plastike, fabrički broj: 0330995066, kapaciteta 100 KW, godina proizvodnje 1995. godine, da je fabrički (serijski) broj jedinstven i da je samo jedna mašina proizvedena pod tim brojem, za potrebe kompanije „F.P.“, ali je naknadno prodana i isporučena 1996. godine d.o.o. M.C.B., kojoj je u toku 2000. godine isporučivala i rezervne dijelove, a da je njihov tehnički stručnjak u prostorijama d.o.o. „V.“ B., u 2008. godini, izvršio servisiranje navedene mašine;

da je pravosnažnom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71-0-K-011213-06-K od 27.3.2009. godine, direktor preduzeća d.o.o. M.C.B. (M.D.), oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 mjeseca za krivično djelo „oštećenje ili povlašćivanje povjerilaca“ iz člana 262. stav 3. Krivičnog zakona RS, jer je, kako se navodi u dispozitivu presude, 13.7.2004. godine kao direktor preduzeća zaključio kupoprodajni ugovor sa d.o.o. „V.“ B., prije potpunog izmirenja obaveza prema „Z.k.b.“ a.d. B., sve protivno sudskim rješenjima broj: Ip-1238/02 od 4.9.2002. godine i Ip-1555/02 od 5.11.2002. godine, zbog čega je za povjerioca nastupila šteta u iznosu od 180.000,00 KM;

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u ovom revizijskom postupku s obzirom na izričitu zabranu sadržanu u odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP), primjenom odredbe člana 155., 189. i 277. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj: 17/93 do 74/04 -u daljem tekstu: ZOO), prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

Doneseći presudu kojom usvaja tužbeni zahtjev po osnovu izgubljene zarade, prvostepeni sud je našao utvrđenim da je korisnik kredita imao u vlasništvu dvije mašine za punjenje plastičnih boca, a da je samo na jednoj od njih bila zasnovana ručna zaloga, i to na mašini koja je proizvedena 2000. godine. Cijeneći da je korisnik kredita ugovorom od 13.7.2004. godine prodao tužitelju jednu mašinu i da je nalazom vještaka mašinske struke utvrđeno da se u posjedu tužitelja nalazi mašina

koja ima serijski broj 0330995066 (identičan serijskom broju mašine na kojoj je zasnovano založno pravo), ali je proizvedena 1995. godine, prvostepeni sud zaključuje da je tužitelj bio savjestan kupac jer je založno pravo u korist prednika tužene bilo zasnovano na mašini koja je proizvedena 2000. godine, a ne na mašini koja je bila predmet kupoprodajnog ugovora.

Prvostepeni sud je stava da je tužena podnošenjem prijedloga za izdavanje privremene mjere prema tužitelju dovela sud u zabludu, jer je tražila privremenu mjeru na mašini koju je tužitelj kupio od korisnika kredita, a na kojoj nije zasnovana zaloga. Time je tužena, kako nalazi, „direktno skrivila pričinjenu štetu“ za tužitelja u vidu izgubljene zarade, jer je tužitelj bio onemogućen da koristi mašinu u proizvodnji za svo vrijeme za koje je trajala privremena mjera. Prema nalazu vještaka ekonomske struke D.R., koga je prvostepeni sud prihvatio, „projektovana izgubljena neto dobit u periodu u periodu od 7.7.2005. godine do 21.9.2007. godine iznosi 2.323.737,00 KM“.

Potvrda firme S. koja je proizvođač sporne mašine, po ocjeni prvostepenog suda, nije dovoljan dokaz kojim se potvrđuje identitet mašine na kojoj je zasnovana zaloga sa mašinom iz kupoprodajnog ugovora. Ova ocjena suda je zasnovana na nalazu vještaka D.T. i njegovom obrazloženju da „svi proizvođači svoje proizvode obilježavaju neponovljivom kombinacijom alfa numeričkih oznaka tako da se samo greškom može desiti da postoje dvije mašine sa istim identifikacijskim brojem“.

Prvostepeni sud obrazlaže da „nije mogao sa sigurnošću utvrditi činjenicu na koju se poziva tužena vezano za serijski broj sporne mašine, jer se postavlja pitanje šta ako je došlo do greške“, pa zato ovom dokazu „nije priklonio vjeru“.

Cijeneci navedenu pravosnažnu krivičnu presudu donesenu u postupku protiv M.D., direktora d.o.o. M.C.B., prvostepeni sud zaključuje da ona nije dokaz da je izvršena prodaja založene mašine jer se „u izreci presude ne spominje serijski broj mašine niti godina njene proizvodnje... već se govori o mašinama u množini“.

Odlučujući o žalbi tužene, drugostepeni sud žalbu usvaja i preinačava prvostepenu presudu u dosuđujućem dijelu, tako što odbija tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu štete na ime izgubljene zarade.

Po stavu žalbenog suda, prvostepeni sud je pogrešno cijenio presudu Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71-0-K-011213-06-K od 27.3.2009. godine, jer se počinjene radnje krivičnog djela prema dispozitivu presude, tiču ponašanja direktora dužnika suprotno rješenju suda broj: Ip-1238/02 od 4.9.2002. godine, kojim rješenjem je „sporna mašina jasno identifikovana svojim serijskim brojem“.

Takođe drugostepeni sud smatra da je pogrešno cijenjena potvrda firme SIAPI, jer je njome potvrđeno da je upravo ta firma proizvođač mašine serijskog broja 0330995066 proizvedene 1995. godine, koja je 1996. godine prodana d.o.o. M.C.B. i koja je u prostorijama d.o.o. „V.“ B. u 2008. godini servisirana od strane ovlašćenog servisera proizvođača.

U vezi sa ovom potvrdom, pozivajući se na odredbu člana 9. Zakona o važnosti javnih isprava u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik BiH“, broj: 23/04), drugostepeni sud zaključuje da je u pitanju privatna isprava iz inostranstva koja nije morala biti ovjerena apostilom „da bi mogla poslužiti kao dokaz u sudskom postupku“.

Na osnovu toga drugostepeni sud zaključuje da je „ta mašina bila predmet založnog prava“ (mašina iz kupoprodajnog ugovora), zbog čega prednik tužene nije „ni na koji način mogao dovesti niti je doveo u zabludu sud kod ustanovljenja založnog prava“, pa nije svojim radnjama prouzrokovao štetu tužitelju.

Stav je drugostepenog suda da nisu mogli biti prihvaćeni iskazi svjedoka S.A. (da su postojale „dvije takve mašine“) i R.L. (da je kod tužitelja „vidio dvije čak i tri mašine“). Takođe cijeni da se pravilnost činjeničnog utvrđenja da je kupoprodajnim ugovorom otuđena mašina opterećena zalogom, ne dovodi u sumnju iskazima svjedoka D.O., sudskog izvršitelja, koji je iskazao da u krugu tužitelja „nije zatekao mašine niti se sjeća da je mašina bilo“, a da „ne zna zašto je u zapisniku napisao riječi dvije mašine“, kao ni iskazom svjedoka S.M. (sudskog zapisničara) koja je iskazala da se „ne sjeća da li je u krugu gdje su preduzumali navedenu službenu radnju bilo ikakvih mašina“.

Drugostepena odluka je pravilna.

Prije svega potrebno je reći da su neosnovani navodi revizije o povredi odredbe člana 191. stav 4. (pogreškom napisano stav 5.) ZPP, jer se drugostepeni sud izjasnio o svim bitnim činjenicama i dokazima na kojima je zasnovao svoju odluku, a nakon što je u smislu odredbe člana 217. stav 2. ZPP, održao raspravu. Suprotno navodima revizije, drugostepeni sud je dao razloge zašto nalazi da nisu prihvatljivi iskazi svjedoka S.A. i R.L., a te razloge ovaj sud cijeni pravilnim.

Odredbom člana 12. stav 3. ZPP propisano je da je u parničnom postupku sud u pogledu postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti učinioca, vezan za pravosnažnu presudu krivičnog suda kojom se optuženi oglašava krivim. Činjenice navedene u izreci krivične presude koje ne ulaze u obilježja krivičnog djela, niti su bitne za pitanje odgovornosti okrivljenog, mogu se u parnici osporavati. *Argumentum a contrario*, to znači da je sud u parničnom postupku vezan činjeničnim opisom bića krivičnog djela iz pravosnažne krivične presude. Okolnost da li je pravosnažna krivična presuda kojom se optuženi oglašava krivim za određeno krivično djelo, donesena nakon sprovedenog krivičnog postupka ili na osnovu sporazuma o priznanju krivice, kao što je to bilo u konkretnom slučaju M.D., nema značaja za vezanost parničnog suda za takvu presudu pa su istaknuti revizioni navodi u tom pravcu bez osnova.

Pravilno se ukazuje u drugostepenoj presudi da je M.D., direktor korisnika kredita, krivično osuđen što je oštetio povjerioca „Z.k.b.“ a.d. B., jer je protivno sudskim rješenjima broj: Ip-1238/02 od 4.9.2002. godine i Ip-1555/02 od 5.11.2002. godine, zaključio kupoprodajni ugovor sa tužiteljem i otuđio mašinu koja je opterećena založnim pravom.

Godina proizvodnje mašine jeste, van svake sumnje, jedan od opštih elemenata za njenu identifikaciju, ali svakako nije jedini, isključivi i najbitniji element. Za potpunu identifikaciju je najznačajniji identifikacijski (serijski) broj mašine koga određuje proizvođač i koji se može „poistovjetiti“ sa jedinstvenim matičnim brojem građana. Ta činjenica proizilazi kako iz nalaza

vještaka D.T., tako i iz potvrde firme S. Naravno, za isključenje svake sumnje o identifikaciji mašine moraju se cijeliti i ostali elementi, koji ipak imaju karakter opštih elemenata.

Rješenjem broj: Ip-1238/02 od 4.9.2002. godine o određivanju ručne zaloge u korist davaoca kredita, predmet zaloge je identifikovan po više elemenata opšteg karaktera (*„mašina za duvanje plastike, proizvođač „SIAPI“ SRL, zemlja proizvodnje Italija, godina proizvodnje 2000, procjenjene vrijednosti 787.000,00 KM*), ali i sa jedinstvenom neponovljivom oznakom (*fabrički broj: 0330995066*).

Kada se uporede elementi identifikacije mašine (opšti i jedinstveni) navedeni u rješenju broj: Ip-1238/02 od 4.9.2002. godine, u potvrdi registracije Ministarstva ... BiH - Registar zaloge, broj: A-20050404-35, u potvrdi firme SIAPI i u nalazu vještaka D.T., slijedi da su opšti elementi identični (osim godine proizvodnje) i da je identičan jedinstveni serijski broj, što daje dovoljno osnova za zaključak da je predmet kupoprodajnog ugovora između tužitelja i d.o.o. M.C.B. bila upravo mašina na kojoj je zasnovano založno pravo.

Tužitelj, osim ugovora koji sadrži minimum podataka za identifikaciju, nije ponudio dokaz kojim bi potvrdio navode da je kupio drugu mašinu od d.o.o. M.C.B., a ne onu na kojoj je zasnovano založno pravo. Nalazom vještaka D.T. jeste utvrđeno da se na identifikacionoj pločici mašine koja je bila predmet kupoprodajnog ugovora i koja je zatečena kod tužitelja, kao godina proizvodnje označena 1995. godina, ali cijeneći sve napred navedeno, ovaj sud prihvata stav drugostepenog suda da razlika samo jednog od opštih elemenata identifikacije, nije dovoljna da se izvede zaključak da su u pitanju različite mašine, kod toga da su svi ostali opšti elementi, uključujući i jedinstveni serijski broj, identični.

Iz navedenog proizilazi jedini mogući logični zaključak, a to je da postoji identičnost mašine koju je vještak D.T. zatekao kod tužitelja, sa mašinom koja je predmet založnog prava. Vještak nije u nalazu naveo, niti tužitelj izveo dokaz, da se u posjedu korisnika kredita (d.o.o. M.C.B.) nalazila još jedna mašina istih opštih karakteristika i istog serijskog broja kao ona na kojoj je zasnovano založno pravo, ali koja je proizvedena 2000-e godine i koja je mogla biti predmet kupoprodaje.

Valja primjetiti da u kupoprodajnom ugovoru zaključenom između d.o.o. M.C.B. i tužitelja, osim naziva „mašina za duvanje boca SIAPI“, nije navedena ni jedna druga opšta ili, što je posebno važno, individualna oznaka predmeta prodaje po kojoj se ta mašina može identifikovati u odnosu na sve ostale mašine tog proizvođača, pa tako i u odnosu na mašinu na kojoj je zasnovana zaloga. Takođe je potrebno imati u vidu ugovorenu cijenu od 35.000,00 KM koja je bila ugovorena ne samo za spornu mašinu, već i za sve ostale prodane stvari (kompresor, sušač vazduha, čiler hladnjaka, čiler kompresora, rezervoar za vazduh, devet kompletnih i jedan nekompletni alat i rezervni dijelovi). Ova cijena jeste proizvod volje ugovarača, ali se nameće logično pitanje kakav je interes prodavca da za tu cijenu proda mašinu (bez ostalih prodanih stvari) koja je, samo dvije godine prije zaključenja ugovora, procjenjena na vrijednost od 787.000,00 KM, te za koju vještak D.T. u nalazu od 1.8.2007. godine konstatovao „da je kompletna i u stanju funkcionalne ispravnosti“.

Članom 3. Zakona o važnosti javnih isprava u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik BiH“, broj: 23/04), propisano je da se pod javnom ispravom smatra isprava izdata od nadležnih upravnih, sudskih i drugih organa, institucija, organizacija ili drugih pravnih lica u vršenju javnih ovlaštenja iz nadležnosti Bosne i Hercegovine, Federacije Bosne i Hercegovine, Republike Srpske, Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine. Član 8. propisuje da javne isprave namjenjene za upotrebu u inostranstvu podliježu ovjeri nadležnih organa i nadovjeri od nadležnih institucija Bosne i Hercegovine, saglasno odgovarajućim međunarodnim ugovorima i konvencijama koje obavezuju Bosnu i Hercegovinu. Prema odredbi člana 9. javne isprave, izdate u drugim državama sa kojima Bosna i Hercegovina ima zaključene međunarodne ugovore, važe saglasno tim ugovorima, a sa kojima takve ugovore nema, javne isprave važe ukoliko sadržavaju sve elemente propisane odgovarajućim međunarodnim konvencijama i pod uslovima reciprociteta.

Potvrda firme S. nema pravni karakter javne isprave jer S. nema pravni status organa sa javnim ovlaštenjima, već karakter privatne (službene) isprave zbog čega, kao takva, ne mora biti ovjerena apostilom, kao uslovom da bi se prihvatila kao dokaz u ovoj parnici, što je drugostepeni sud detaljno obrazložio. Revizija pogrešno tumači da i takva isprava mora biti ovjerena kao i javna isprava, jer je „manje sigurnosti, manjeg značaja i isprava kod kojih postoji veći stepen manipulisanja i falsifikovanja“.

Stvar je ocjene dokaza koje činjenice jesu ili nisu dokazane tom potvrdom, a u tom pravcu je drugostepeni sud dao potpuno, jasno i logično obrazloženje koje je u vezi sa ostalim dokazima, što ovaj sud prihvata. Sve i kada bi ovi revizioni navodi bili osnovani (a nisu), pravilnost pobijane presude ne bi bila dovedena u sumnju jer i drugi dokazi na kojima je zasnovana, potvrđuju pravilnost zaključka o neosnovanosti tužbenog zahtjeva.

Ovaj sud nalazi potrebnim ukazati da ne bi postojala odgovornost tužene za naknadu štete i da je tužitelj dokazao da je kupljena mašina različita od one na kojoj je zasnovana zaloga, jer je sud jedini ovlašćen da u zakonom propisanom postupku cijeni da li je ili nije osnovan zahtjev za privremenu mjeru. Tužena podnošenjem prijedloga za izdavanje privremene mjere koristi samo zakonsko pravo da zaštiti svoje potraživanje, ali ona nije ta koja u konačnosti donosi odluku da li je taj zahtjev osnovan. Sud je taj koji je usvajanjem prijedloga za privremenu mjeru naložio da se mašina deponuje kod trećeg lica, kod koga je ostala sve dok privremena mjera nije stavljena van snage.

Zahtjev tužene za naknadu troškova na ime sastava odgovora na reviziju nije osnovan, jer nije bio potreban radi vođenja parnice (član 387. stav 1. ZPP).

Temeljem odredbe člana 248. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Za tačnost otpavka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić

Predsjednik vijeća:
Tanja Bundalo